

INGEZONDEN.

KASSENLOWENTUM.

Gaarna wil ik met den heer PINKHOF van gedachten wisselen, maar hij moet niet beginnen, mijn artikel in *O. D.*, dat behoorlijk overwogen is, zoo'n beetje belachelijk te maken, wij hebben zoo zoetjes aan ook wat ondervinding opgedaan op Ziekenfondsgebied en tegenover argumenten dient men met argumenten te komen en met behoorlijke kennis van zaken.

En wanneer PINKHOF een ziekenfondsarts met 3000 leden voorstelt als een Kassenlöwe, dan is dat zeer vreemd, vooral als men weet, dat in verscheiden streken van ons land, zooals bij ons, kinderen als leden worden gerekend.

De kern van mijn betoog is gelegen in het feit, dat door de aanhangige Ziekenfondswet de vrije artskenkeuze, tenminste voor de fondsleden, verdwijnt, doordat van hooger hand ten onrechte wordt bepaald hoeveel fondsleden een geneesheer mag behandelen en ieder geneeskundige, vooral in de industriestreken, deze maximumgrens op z'n slofjes kan bereiken. PINKHOF trekt een en ander in twijfel; dat komt omdat hij uitsluitend naar Amsterdam kijkt en van de rest van het land niet behoorlijk op de hoogte is. Het wil er bij mij nu eenmaal niet in, en ik voel het als iets onbillijks, dat men wel zoo gaarne den ziekenfondsarts aan banden tracht te leggen, maar dat men den man met de groote particuliere practijk, die straks ook op zijn slofjes het wettige maximum fondsleden bereiken kan, rustig zijn gang laat gaan.

Voor hem gelden precies dezelfde bezwaren, die PINKHOF bij een griep epidemie etc. den fondsarts voor de voeten werpt. Daar komt nog bij, dat bij een gering maximum, de liefhebbers voor de industriestreken, waar geen particuliere practijk te krijgen is, wel ver te zoeken zullen zijn.

Ik houd vol, dat de ziekenfondsarts, zonder noemenswaardige particuliere practijk, meer voor zijn patiënten kan doen, dan de man met de groote particuliere practijk en nog een groot aantal fondsleden, die de helft van zijn tijd noodig heeft om met zijn patiënten kopjes thee te drinken en praatjes te houden.

Wanneer het te bepalen maximum klein wordt, dan zal het inderdaad gebeuren, zooals ik het in *O. D.* schreef, nl. dat de strijd om de baantjes en de particuliere practijk eerst goed zal losbarsten.

Ziehier, wat ik over dit thema nog even wilde zeggen: ik zal mij niet laten verleiden er nog eens op terug te komen — ik vecht niet gaarne voor een verloren zaak, het maximum ledenaantal zal er wel komen — net zoo goed als de ziekenfondswet zelf, die ik blijf beschouwen als een groote ramp voor de geneeskundigen, — ik houd heusch geen oratio pro domo — al was het alleen maar, omdat de voornaamste bepalingen, die den medicus betreffen, straks bij ministrieële besluiten worden vastgelegd. Besluiten, waarover wij niets te zeggen hebben en die, gezien de politieke constellatie, zullen varieren naar het inzicht van den man, die toevallig op het kussen zit.

COPPES.

Zoo geheel onbekend met toestanden buiten Amsterdam ben ik niet. De wet (ontwerp art. 6. 1. e) zal slechts vaststellen, wat nagenoeg overal, voornamelijk door toedoen van de artsenwereld zelve, was tot stand gekomen. Zij bepaalt, dat de statuten van elk ziekenfonds „bepalingen moet bevatten betreffende het aantal verzekerden, dat ten name van eenzelfden huisarts mag staan ingeschreven". En verder (art. 12, 2de lid) „Wij kunnen het aantal personen, dat ten name van eenzelfden huisarts mag staan ingeschreven, vaststellen, *waarbij verschil kan worden gemaakt tusschen verschillende deelen des lands*".

Het spreekt vanzelf, dat daarbij met de samenstelling der bevolking rekening zal worden gehouden, en de geneeskundigen erover zullen worden geraadpleegd.

Ook spreekt het vanzelf (en dat ter geruststelling van hen, die door de vurige volzinnen van COPPES mochten zijn opgeschrikt), dat men tot de patiënten van een arts, die op het oogenblik, dat de wet in werking gaat treden een grooter aantal verzekerden heeft, dan het voor zijn woonplaats vast te stellen maximum, niet zal

zeggen: „nu moet gij maar onderling loten, wie bij dien dokter mag blijven, en wie niet". Het bestaande wordt geërbiedigd, maar bij dien arts worden geen nieuwe leden ingeschreven, zoolang hij nog boven het maximum is (gezinsleden van zijn patiënten uitgezonderd). Zoo is het overal gegaan, waar een maximum is ingevoerd. Ziehier nu de bestaande maxima voor enkele plaatsen in verschillende streken van het land:

Maassluis 3000 zielen; Alkmaar 2000 verzekerden, waarbij 3 verzekerden beneden de 16 jaar voor 1 meetellen; Rotterdam 2500 zielen; Leiden, Amsterdam, Gouda, Utrecht, 2500 volwassenen; een ontwerp voor een Geldersche stad spreekt van 3500 zielen; Boxtel (industrie), 2500 zielen.

H. PINKHOF.

DE CATALOGUS VAN DE BIBLIOTHEEK DER MAATSCHAPPIJ.

De aankondiging van de Bibliotheca medica Neerlandica, door prof. E. VAN LEERSUM in het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* van 28 Februari 1931, geeft mij aanleiding tot een korte opmerking.

De recensent schrijft, wanneer hij den titel van den catalogus heeft genoemd, dat de prijs f 25.— bedraagt.

Geheel juist is dat niet. Voor den handel was de prijs, bij vooruitbetaling, f 25.—, daarna f 30.—.

Ik wil er evenwel de aandacht op vestigen, dat voor leden van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst nog een beperkt aantal exemplaren van den catalogus tegen den prijs van f 5.— beschikbaar zijn, en bij den bibliothecaris kunnen besteld worden.

B. W. TH. NUYENS, *bibliothecaris*.

UITNOODIGING TOT EEN BIJeenKOMST VAN PHYSICI EN MEDICI.

Medici en physici, die belangstelling hebben voor gebieden van onderzoek, welke zoowel voor den physicus als voor den medicus van belang zijn, worden hierbij uitgenoodigd tot een bespreking op Donderdag 9 April aanstaande (tijdens het Natuur- en Geneeskundig Congres) in de bibliotheek van het Laboratorium voor Technische Physica te Delft des namiddags te 13³/₄ uur.

Op de laatste vergadering van het subcomité voor ultraviolette verlichting van het Nederlandsch Verlichtings-comité is namelijk de wenschelijkheid uitgesproken, een nader contact tusschen verschillende medici en physici te bevorderen. Het komt ons voor, dat het Nederlandsch Natuur- en Geneeskundig Congres een goede gelegenheid biedt voor een bijeenkomst, welke dit contact kan versterken.

Prof. dr. H. B. DORGELO, hoogleeraar te Delft.
Voorzitter Nederlandsch Verlichtings-Comité.

Prof. dr. E. GORTER,
Hoogleeraar voor kindergeneeskunde te Leiden

INTERNATIONALE BADPLAATS VOOR ARTSEN TE ABBAZIA.

Hooggeachte Collegae,

Zoals uit het stukje van collega PINKHOF in het *Tijdschrift* van 10 Januari jl., bldz. 234, blijkt, wenscht men in Abbazia een „Kurort" voor artsen te stichten. 1000000 Lire is noodig hiertoe. Over de malaise in verschillende landen behoef ik u niets meer te vertellen.

Degenen uwer, die over de grenzen gegaan zijn, weten waaraan onze buitenland-sche collegae, grootendeels althans, ten prooi zijn. Het Kurort zal internationaal zijn. Voorwaar een schoone gedachte! Ik zelf was enkele maanden geleden te Abbazia en op onze Nederlandsche collegae was vooral het oog gericht, ja, in het bijzonder op ons, die zulk een bevoorrechte plaats als arts te midden van het wereldgebeuren steeds hebben ingenomen.